Gheorghe Izbăşescu

MUZA DIN TOMBERON

(O trilogie: mica epopee apretată)

Editura Marineasa
Timişoara1998

Autorul mulţumeşte generoşilor intelectuali: Ovidiu Isbăşescu, director general la S.C. OTI S.R.L. Bucureşti, doamnei Tomiţa Isbăşescu, director comercial la S.C. OVIDIU S.R.L. Bucureşti, ing. Bereczki, director general, ing. Tudor Coteţ, director adjunct, ec. Eugen Petreanu, director economic la S.C. TIAB S.A., filiala Oneşti, ec. Ioan Tofan, director general, ec. Marcel Tudorache, director economic la S.C. ALIMON S.A. Oneşti, ing. Melu Voinea, director general şi ec. Doina Ursac, director economic la S.C. PANIMON S.A. Oneşti, care au contribuit prin sponzorizare la apariţia acestei cărţi.

Istoria vieții mentale a omenirii departe de a însemna o necontenită evoluție, e străbătută de un ritm al degradării şi al morții intuițiilor fundamentale.

Această descompunere lentă a unor sinteze mentale întru nimic inferioară sintezelor care au urmat, poate fi reconstituită în etapele ei mai importante.

Mircea Eliade

*** * ***

Despre vaporizarea şi centralizarea <u>Eului.</u> Aici e totul (...). (Pot să încep <u>Inima mea aşa cum este</u> oriunde, oricum, şi s-o continuu zi de zi, după inspirația momentului şi a împrejurării - numai să fie inspirație vie). (...) Ar fi poate plăcut să fii victimă şi călău. (...). Totuşi voi lăsa aceste pagini, - pentru că vreau să-mi datez mânia.

Charles Baudelaire

I. ANSAMBLUL DE MANEVRE
(Ed. Plumb, 1993)

CUM SE LUPTĂ IMAGINEA REALITĂȚII CU IMAGINEA IMAGINAȚIEI

I. Voluptatea unor voci de platină

Sortit am fost să adun tot ce se scrie
pe fiecare uşă din oraşul meu
muşcată adânc de dinții cleopterelor.
Acolo, în plină expansiune, voluptatea unor voci de platină:
un vârtej gâlgâind din gura mulțimii în plină ruină.

Însă ca peste tot insul nu-şi mai alege vorbele
atunci când urlă şi maşina mea de scris
a observat paradoxul: se tot învârte, capie, înspre stânga.
Şi eu trebuie s-o îndrept, i-au înțepenit arcurile,
s-a săturat robotind, zice că-i e somn.
Şi chiar i s-a înroşit tuşul din panglică sub pleoape.

Dar în uşi: mireasma copacilor din parc iar adie.
Şi imaginația, ca o vulpe vicleană, iar mă târăşte
habotnică pe tot felul de scări de ciment,
sufocate de hârtii rupte şi țipete:
“Uite, îmi zice, chiar eu am văzut ochii de albuş
ai Orbului din Smirna căzuți în rugă publică
pe strada Victor Babeş, hai să-i salvăm
papirusurile umflate de grăsimea greacă.
Lasă legitimația de membru al U.S.,

deja țigara aprinsă din scrumiera de ceramică
a căzut peste ea, martirizând-o, şi nu-ți mai poate reda
portretul unei chici rebele crescând în Charleville.
Străduieşte-te, printre aburi de gheață poți şi tu
să vezi un anotimp în infern, realitatea psihică
aderând la minți în erupție, la zgomotul lin din creier".

Îmi iau dicționarele din bibliotecă să mă ajute.
Însă nu uit: ele atârnă cu inima în balanță,
Cu cele patru guri pline de sânge
ce-au început să colinde strada Culturii
după pintenii guelfului alb care-a decedat la Ravena.
Dar nu înainte de-a-mi fi cumpărat eu cojocul italian:
ca prin buzunare să-mi îndese el insigne pretoriene,
câte-o alegorie din purgatoriu scrisă-n terține,
câte-un măr mort rostogolit din paradis.

După care mă închid în sufragerie (camera mea de lucru)
şi la masa de scris încerc să descifrez
jumătățile de cuvinte care nu s-au spălat încă pe față.

II. Fişă ocultă

Am adunat toate cuvintele care s-au scris
pe fiecare uşă din oraş - dar acum mânia
clocoteşte în mine de-mi astupă urechile.
Trei fire de salivă deja stau de 40 de zile-n pustiu
unde, ascet, s-a ascuns pe terase de nisip, hipertextul.

Muierile astea, după ce le-am strâns de pe drumuri
acum, teleleicile, cred că sunt la cheremul lor,

că trebuie să le suport ghearele conjugale
când îmi piaptănă scăfârlia,când mi se sparge auzul
de limba lor peltică. Uite, prin sticla veiozei
încă se mai furişează câte un diamant gelos.

Dar ca botul de câine al elocvenței să nu mai miroase
apa vie stoarsă din țâța anomaliei,bocănesc din nou
cu cârja mea plină de incuri traseul primejdios
dintre litere: gropi cu gura plină de țărână.

Şi stau drăguş la căuş ca flacăra să-mi spună
pe unde am greşit ca să pot repeta pripria vorbire
pe care laptele mamei a scos-o cândva la suprafață,
smulgând colții memoriei să-i arunc, găinilor, peste gard.

Ficusul Gore, ce-mi stă în preajmă la masa de scris,
nu prea grozav de încântat, mormăie şi el:
"Hei, drăguțule, aici ai ajuns
cu nesăbuita ta curiozitate proverbială?"
Şi cloncani de frunze întunecate îmi întorc
lentile cu fața Mirianidei iar realitatea
pare îndestulată chiar de vinovăția ei.

(Din când în când mai trag şi eu câte-o fugă
la bucătărie: să vizitez cele două mese învelite
cu muşama. A doua însă e doar stăpână
pe pahare şi ceşti: liricele mele bucate.)

III. În amiaza fierbinte

De când tot adun ce s-a scris pe uşile caselor,

umblând în amiaza fierbinte pe fiecare stradă din Oneşti,
umbra mea linguşitoare şi prefăcută îmi pregăteşte,
binevoitoare, câte o capcană de preț:
un sfinx gata să-mi pună celebrele trei ghicitori
(la care e sigură că n-am să răspund niciodată).
Un sfinx cu trupul de fiară căruia măselele-i pârâie
flămânde în gura cât o peşteră vie.

Iar când n-o observ, linguşitorea mea umbră
chicoteşte şi face cu ochiul celor din jur
arătându-mă cu degetul mulțimii ca pe-un şarlatan
dar care sunt, totuşi, plin de alese virtuți.
Însă pentru care nu există pe pământ decât
o singură răsplată: butucul şi strălucitoarea secure.

POEM DE IANUARIE

Trebuie să recunosc: în clipa asta grea pentru mine
nu mă gândesc decât
la şobolanul catifelat de la marginea oraşului.
Cel care acum suferă neputincios că nu-şi poate
îngropa decedatul pater: pământul e înghețat bocnă.

Uite cum i se zgâlțâie inima în neagra singurătate.
Lacrimi de chihlimbar, de pe lungile-i mustăți,
i se preling în puful încremenitelor lăbuțe,
cum s-a ascuns între tufele moarte de scaieți.

Chiar dealul Malu, ce suie perete trufaş
drept la cer,
(altădată-l impresiona şi sta mut contemplându-l),
azi i se pare doar o râpă lipsită de măreție.

Poate veți zice: o comedioară sentimentală
din vremi renascentiste, reînviată acum.
Dar iată că şi mie: un tipar ca o cnemidă metalic
îmi acoperă ura ce m-a asuprit la micul dejun.

PERSPECTIVA SUBIECTIVĂ

Cei din jurul meu deseori se miră
cât de deschis le vorbesc,
se miră şi nu înțeleg că de fapt conversez
cu mine însumi, doar cu mine însumi,
nepăsător la context, la ochii exteriori,
să mă conving că mai pot găsi
cheia rătăcită a vechilor semnificații.
Să văd cât se mai poate merge
pe drumul acesta al paradoxului.

De-aceea îmi lipesc ochii cât mai adânc
de pieptul şovăitor:
să pot dărâma zidurile care se înalță,
fără criterii, între mine şi restul lumii.

Îmi lipesc ochii cât mai adânc de pieptul şovăitor
chiar dacă voi descoperii acolo o corupție a sentimentelor,
chiar dacă voi întâlni acolo alături
nenorocul lângă miracol,
oferindu-şi unul altuia ocazii echivoce.

Oricum: steaua ce m-a călăuzit până la naştere
acolo o voi găsi, înfruntând pentru mine,
printre atâtea furtuni, primejdia şi nepăsarea.

POEM DE APRILIE

După ce mi-am uns bine cu sânge toate uşile
să se sperie demonii, să treacă şi noaptea asta grozavă
(tresărea cuțit lângă cuțit prin pâcle rebele)
în zori eram cu mult mai uşor, cu mult mai uşor.

Doar limba din gură îmi atârna grea ca o piramidă
de plumb.
Şi-n ea îngropată ultima lyră găsită-n pustiu.

Aşa că puteam să plec cu brațul plin de tăblițe
pe care se scriseseră noile legi,
noile privelişti de venin înflăcărate.
Să le duc în peştera făgăduită, acolo
unde nu se mai confundă anecdota cu semnificația.

Dar aici, la intrare, aprilie îmi dă peste ochi
cu mâțişori de salcie:
semn că între maluri s-a trezit primăvara forestieră.

O DISTANȚĂ RESPECTUOASĂ

Atunci când simt o arşiță-n piept
această pădure deasă de măslini mereu o cutreier,
să adun trunchiuri trăznite de fulgere din Olimp.
Trunchiuri cuprinse subit de senzații cosmice.

Şi din lemnul înnegrit, dulgher pătimaş, cioplesc
bănci de odihnă pentru profeți ne-nțeleşi
ca ei seara să se lungească obosiți pe scândura geluită.
Iar bărbile lor sunt ca o uşă de sticlă:
între cei ce contemplă viața şi cei ce-o trăiesc.

De obicei stau în preajma lor şi mă joc indiferent
cu firişoarele pigmentate de păr
de la diferitele etaje ale picioarelor mele.
Picioare ce nu-s de idol în largă crinolină.

Şi mă bucur că ele sunt plantate pe carnea mea prosperă.
Şi că îmi scriu cu ele istoria proprietății
în astfel de vremi păcătoase.
Dar păstrând o distanță respectuoasă
între cei ce contemplă viața şi cei ce-o trăiesc.

INSTALAȚII ŞUBREDE

De mult mi-am propus să urmăresc atent
acele nervoase răsărituri de lună care caută
în apartamentul meu adevărurile ce nu se văd.
Să le descopăr instalațiile şubrede, ascunse-n unghere,
ca pe-un motiv de amploare al identităților.

Dar mai întâi trebuie să mă uit de partea
cealaltă a trupului: să aflu cum el înalță
sufletul ca pe-un zid între credință şi moarte.
Să număr vânturile unui încăpățânat anotimp.

Şi abia apoi să constat dacă ele mă mai recunosc.
Aşa cum, din ceasul dureros al naşterii,
pruncul îşi ştie precis mama care l-a zămislit.

PRINTRE NOURII IMAGINAȚIEI

Azi aburii cafelei de pe birou se înalță
îndrăzneți până la nourii imaginației,
acolo unde locuiesc doar zeii şi profeții,
ochii păgâni, limba atică şi dialectul toscan.
(Deşi, prin coridoare viclene, mai dai peste monede calpe,
un bici de barbar, vreo săgeată otrăvită.)

Despre femeile frumoase se spune că trebuie
să-şi vândă trupul ca să ajungă acolo,
la porțile de ivoriu, pentru că
părul lor de tutun şi lung până-n călcâie
motiv de ceartă a fost între cetăți, între imperii.

Deşi pentru bărbați, uneori, această podoabă
e chiar o favoare când se dă într-o parte,
ca pe-o cortină energică, să strălucească
de la şold în jos: două coloane de templu pregătite
pentru procesiune, pentru limbații şi alte magnifice
experiențe inițiate cu trufie de cei aleşi din Olimp.

DAIATA EISEN

Ca fugarii ne-am ascuns în apartamentul meu
ziua şi noaptea să facem dragoste,
nimeni să nu ne ştie,
tufişul părului ca mirea cerşind buzelor
şoapta de a intra într-o glorie imediată.

Rochia stacojie de satin de trei zile
stă pe fotoliu abandonată, de când astrul roşu
de pe dealul arzător îl vedeam răsărit şi în mine,
răsărit şi-n cearceafurile de pe recamier,
căutându-ne căldura împreunării.

Abilitatea naturii, Mirianida: creşti goală
printre portocalii din dormitor şi odată cu ei
îți cresc zeci de brațe, zeci de ochi magici,
cum cresc oasele ca sufletul
să trăiască în trupul ce-l adoră.

Pentru că uneltirile patului sunt
pentru dinastii vechi, pentru arta aristocrată
de-a salva sângele albastru dintre maluri
de secole vrăşmaşe, oricât s-ar împotrivi.
Oricât am auzi, în corturile pielii, zgomotul morții.

UNDE SE CEARTĂ CONTABILII

De-abia acum observ că doar lângă Mirianida
picioarele mele, dimineața, în pat sunt mai lungi,
că oasele sunt mai albe şi din ele
o apă limpede toată ziua curge:
să se poată bălăci în ea copiii din oraş.

Acolo, în cele patru cămări ale inimii,
contabilii se ceartă măsurând
între cearceafuri bărbăția mea:
cum şi-a cucerit ea titlurile şi onorurile
să-mi pot contempla de pe trup carnea solemnă.
Să pot scrie pe ea: Te faruru, te faruru.
(Adică: Cineva face dragoste aici. Şi e fericit.)

O EXPEDIȚIE ÎN COSMOSUL TRUPULUI

Despre tinerețea mea, Mirianida, nimic nu mai ştiu,
deşi ochiul o mai caută prin peisajele strâmte.
Însă prea multe tufe pline de sudoare-l întâmpină,
văicărindu-se.
Bine că-n această rochie de bal nu-i trupul meu.

Acum harfa sticloasă mă va da pe mâna unui limbaj dur:
scrierile fiindu-şi lor înşile ființă şi plăcere,
file umplute cu texte în litigiu, ațâțând spiritul.
Un atentat insolent la propriul teritoriu,
abia cucerit cu trudă.
O invitație la haos. Şi legile lui se usucă.

Şi tu ce mai vrei să-ți spun despre această
periculoasă expediție?
Că e nevoie de-o nouă credință, de-un nou înveliş
al cărnii sărmane, de-o piele pneumatică?
Să-ți spun că trebuie să luăm cu noi şi umbrele
din somn?

Mai bine adu-ți aminte plaja de rujeolă,
plaja ascunsă după stânci de la Mamaia,
când, cățărat pe-un platou de calcar, țipa
copilul hidos şi isteric:
că el este inima noastră abandonată între

cearceafurile laşităţii dintr-un cămin orfelin.

După care, livid, în valurile mării s-a aruncat
şi spuma cu guri de meduze repede l-a-nghiţit.
Iar noi auzeam ruşinaţi în piept o lină gâlgâire.

REÎMPROSPĂTAREA MEMORIEI

Chiar acum când în pieptul meu Sibila Delfică
şi-a pus trepiedul de fildeş
(mărturisind chiar ea că a demisionat
din templul grec că-i secase izvorul),
încep să-mi cioplesc carnea,
să scot de sub piele monede de aur.

Dar dedesubt aud zgomotul sorţii.
Sudoarea ei pe degete îmi îngheaţă,
sudoare ce a renunţat la încredere şi la vin.
Aud dedesubt curgând un pârâu de sânge mort.

O NOUĂ REPLICĂ

Atât mi-a trebuit: să pot şi eu urca în zori
pe aceste case cu acoperişuri de sticlă,
să pot privi înăuntru pe cei care
îşi taie câte-o ureche şi apoi
cu sângele lor scriu pe pereți
despre clipele captive din închisoarea cărnii,
despre secretul inocenței,
despre cei care nu mai deosebesc mâncarea de otravă.

Apoi maimuța poate mânca lalele galbene.
Apoi, cu o eventuală suspiciune, pot aştepta
o nouă replică din gura limpede a lui Dumnezeu.

TESTIMONIU

Intru şi eu în acest lung infern
să văd în oglinda milei
cum carnea se înfăşoară cu sânge, mintea cu aură.

Gesturi şi cavităţi: ale inimii, ale frunţii.
O înclinaţie, o deviere, o încrucişare.
Strâng cu sârg de fundul vaselor:
chiaguri ale zgomotului, ale frigului, ale naşterii.

Am venit aici şchiopătând din deşert
şi deşertul pleacă de-aici şchiopătând.
Ca un mărunt muncitor din transporturi.

ANSAMBLUL DE MANEVRE

I. Dimineața scribului

“Hei, ce amănunte neluate în seamă până acum ai mai descoperit,
din care a forțat secolele şi au ajuns tefere până la tine?”
mă întreabă Clio, de dimineață,
trezindu-mă delicat dar hotărâtă la lucru.
Tratatele ei de pe noptieră mă iscodiseră îndelung.

Bricheta portocalie îi jubilează în gura țigării.
Reiații vişinii, strânşi pe coapse, au primit note maxime.
Iar părul de pe creştet, viu şi întunecat,
sigur de sine îi palpită pe frunte
ştiind că nici surzii în zilele de duminică
nu se bucură de superstițiile lor.

“Hei, ai dormit bine? Ne punem pe treabă?”
zice vicleană şi maşina de scris, înfundându-şi
obrajii în gulerul cojocului de tablă.
şi strănută (în cameră e cam frig)
de parcă s-ar fi desfundat o sticlă cu şampanie:
semn al intimității noastre feroce.

II. Cot la cot cu zeița Clio

Deşi sandaua de fier a zeiței Clio
de secole striveşte grumazul firav al Muzei,
azi, iată, cot la cot, cercetăm împreună memoria lumii.

Memoria asta cu atât mai rea cu cât încă mai doarme,
cu cât ea singură îşi alege zilele faste
şi noi măcar nici numele nu le ştim - zilele
ce vin pe cărare, lipa-lipa, murmurând pentru ele:
“Lume-n culme, timp şoldiu!”

Azi, iată, cot la cot privim împreună
acelaşi surplus de mirare în fața răsăritului
care s-a cocoțat pe tăişul securii,
măsurând cu ace de ceasornic câte o mârâitură:
hălcile străvezii de carne
încordându-se în gura celor flămânzi.

III. Un poem despre memorie

“Dar un poem despre memorie (zice Clio)
îl poți scrie doar când te vei putea vedea
cât mai bine din toate părțile,
când tu singur vei pluti pe deasupra oraşului
chiar dacă în sângele mâinii drepte
îți vor apune toate manuscrisele”.

“Un poem despre memoria lumii
(mă priveşte ea drept în ochi)
este chiar mai rău decât un război,
pentru că semenii, fățarnicii tăi cititori,
astfel îşi pierd salvarea înspre ei înşişi.
Pentru că Muza, încă din zorii atici,
s-a preocupat de mânia lui Ahile şi nu de jalea Hecubei”.

IV. Adevărul în timp

Sigur, adevărul ca să reziste în timp
trebuie să-l îmbraci cu nimb de isterie:
o isterie sănătoasă ca o salvă de oxigen.

Dar Pierre Grimal ne spune că la început romanii
încercând să imite pe scenă realitatea,
Troia devenea un veritabil incendiu.
Hercule pe rug ardea cu adevărat.
Penteu, miticul rege, sfâşiat de bacante,
era realmente rupt în bucăți sub ochii avizi
de curiozitate ai celor din tribune.
Iar Pasiphae, într-un ocol de lemn, era oferită
unui taur lăsat liber s-o violeze.
Încât spectatorii se întorceau acasă zguduiți
de corida sadică, miracolul fără rezerve
scăpând regulilor cotidiene.
O artă de a amâna până la nesfârşit oboseala.

"Oare atunci la Roma, observă Clio, arta
nu exersa ea cruzimea sau perversitatea?
Nu imita ea tot ce am eu mai voluptos,
mai dramatic, mai magnific?"

Un spiriduş mă ciupeşte şi dumnealui de obraz,
zicând:
"Da, adevărul trebuie spus, gol-goluț, dar nu se face
să destăinui şi calea parcursă până la el".

V. Tehinica picturii parientale

În tratate s-a scris despre nebunul, perversul Caligula.
Dar, uite-l, pe treptele palatului din Roma, unde sora lui
trecuse în lumea celor fără de cuvinte,
cu sandalele mânjite de ruj,
mânjite de rimel, de vopsea lucioasă de păr.

Şi trupul lui dezvăluindu-şi, deodată, ascunzişurile:
uitând ifosul țanțoşei cărni, uitând de egarfele
clevetitoare de femei, de guri pline de vinovăție.
Uite-aşa, pleznind pe la toate încheieturile.

Până când un trăznet uşor, un trăznet de-abia auzit
a pornit spre sandalele lui obosite,
albite de plâns, dornice să se afunde
în spatele Tibrului, domoale şi întunecate.

Şi Caligula mai vrând să spună ceva: dar vorbele
i s-au încolăcit reci pe buze ca puişorii de şarpe.

VI. Parafrază cu Petru cel Mare

La Stănileşti, cronicarul Ion Necule a fost martor
când Petru cel Mare fost făcut knock out
de câteva pârâiaşe zglobii de sânge,
fireşti într-un război.
Iar doamna lui l-a trezit cu puțină apă
din mirajul penibil, din starea de rezervă.

Dacă sprintenul poet Puşkin ar fi cunoscut
acest amănunt după ce i-a contemplat țarului
ecvestra statuie din Petersburg, probabil
altfel şi-ar fi scris celebrul poem "Călărețul de aramă".
Măcar i-ar fi biciuit mai mult calul de bronz
ca să nu-i mai dăuneze îndelungata nemişcare.

Oho, o capcană pentru bietul comandant, pentru imperiul său,
care nu-şi mai încăpea în pielea rusească,
un iepure scos din pălărie.
Dar acum dacă mustața lui se-nvârte ca o elice,
Clio, e vremea să mai pocneşti şi din bice.

VII. Tratat polemic

Mahmură, zeița Clio, astăzi, cugetul ei, mahmur.
Ceva între plutirea unei ferigi în apă
şi lujerul verzui ce presimte prin umezeală
firele rădăcinii.
Ceva între aburul unei sticle şi amintirea
votcii pe care ai îngrijit-o toată săptămâna.

Mahmură, zeița Clio, astăzi, cugetul ei, mahmur.
Încercând să facă ordine în poveştile cărnii
repede aprinse de intriga ce se vrea
totdeauna în fruntea părților narațiunii,
chiar peste foaia amnezică lățindu-se:
ca evoluției să i se ataşeze drăgălaşe fantasme,
să le poată contempla ca pe nişte speranțe,
detaşată, de pe oasele solemne.

Mahmură, zeița Clio, astăzi, cugetul ei, mahmur.
Acum când ochiul lăuntric îşi uită trepidațiile,
cercetându-şi ceața şi aurora di piept,
acum când o mască alunecoasă
i se întinde grabnic peste întreaga făptură.

VIII. Suprafața limbajului

“Hei, îmi zice vicleană maşina de scris, Ivan
şi astăzi, ca de obicei, o să vă mai strângă
furios din Piața Universității din Bucureşti,

făcându-vă golani, poruncindu-vă:
Başol na turbinca ciorti?”

Apoi, linguşitoare se gudură pe lângă mine,
surâzând: de fapt ar vrea şi ea
să se convingă dacă universul fără margini
îl mai am în clapa ei cea mai mică.

Pentru că aşa se intră şi se iese din istorie:
prin crăpăturile sângelui inocent,
sânge certificând privilegiul pur al morții
când ziduri tot mai groase se-nalță între lume şi el.

GUSTUL PROVIDENȚEI

Bufnițele aceastea care-mi păzesc
fiecare miracol de noapte
s-au grămădit toate în cartierul unde locuiesc
(aici trăiesc doar inițiații):
pentru a delimita măreția noului teritoriu.

Neliniştea pe care o simt în carne
este chiar pedeapsa ei.
Este chiar slăbiciunea noastră cotidiană
când de pe platforma industrială chimia dementă
ne atacă, ne cotropeşte la ore imprevizibile
tocmai în locul de întâlnire al câtorva elemente
unde clarviziunea întocmeşte un atestat de irealitate
zi de zi destăinuindu-se contrariată:
"În bezne adânci se află cei care nu îl cunosc.
Dar în bezne şi mai adânci se află cei care îl cunosc".

Iar mai departe, ader la o mare conspirație
a acestor păsări nocturne a căror limbă şerpească
mi se umflă sub tâmplă până-n zori: să pot vedea
răsărind în fereastră o tumoare roşcată.
Sinteza visului din tinerețe.

FIINȚA ESTE NUMAI IUBIREA EI

Dacă altora nu le pasă că iar se întoarce
alcoolul în sângele poetului,
că iar hematocritul îi este atât de mic,
trebuie să stau eu de gardă lângă tâmpla ei vie
în care vuiesc parfumurile grele de mâine
puse-n mişcare de mijlocitoru-ntre umbre.

Să-i urmăresc cu sufletul cum i se-nteţeşte
printre maşinăriile veacului căutând
să-şi asimileze trupul, să nu treacă
(îndemnat de cearta provizorie dintre simțuri)
prin istoria lui ca printr-un magazin de manechine.

Dar târându-mă încrezător pe străzi
după un soare iernatic,
am înțeles că fapta e aliată cu timpul:
explorator capricios dar neînduplecat,
hălăduind prin câmpiile memoriei plină de uragane.
Cu acest contabil chițibuşar ce nu respectă
nimic din ceea ce se face fără el.

BUCURIA CREDINCIOASĂ DE NOAPTE

Uneori când ziua îmi trece cu mici întâmplări,
noaptea, puternic mă adun în fața hârtiei.
Mă dau de trei ori peste cap
şi mă prefac în ce vreau.

Oho, atunci e atunci: mai ales călătoresc
prin Grecia, prin Egipt, stau de vorbă cu Homer,
îl întreb curios pe Konstantinos P. Kavafis
ce cărți noi a mai recuperat
din vestita bibliotecă din Alexandria.

Şi Kavafis, stând pe gânduri,
suspicios îmi răspunde:
Taine cu mult mai mari şi mai grele
şi mai fără de răspuns ne aşteaptă.

AMINTINDU-MI MAI ÎNDELUNG DE MINE

Am în biografie pasaje viclene
ce trebuiesc descifrate,
ca să pot trece acasă pragul apartamentului
care mi se face din zi în zi mai înalt
când vreau seara să mă duc la culcare.

De-aceea azi îmi amintesc mai îndelung de mine:
cu-o ascuțită luciditate, fără martori,
fără cursa cu obstacole.
Până dau de aceea frază suspectă
care mi-a stăvilit cândva tot curajul
crescut prin ploaie, prin ger, pe scândura aspră.

Dar curios, tocmai când nici nu mai credeam,
aceea frază suspectă a pornit dintr-odată
beneficiile surpării de teren
care mi-au modificat pentru totdeauna destinul.

ÎN VEIOZA DE PE BIROU

În veioza de pe birou care emană
ameninţări şi mângâieri, uneori:
văd surprins nişte ochi străini cum din bec
se uită la mine, semnificativ, ca din altă lume.

Şi dintr-odată vreau să aflu: ce va fi mâine cu noi?
Viaţa e cu adevărat un împrumut de la moarte?
Sau dispari definitiv atuncea când trupul
rece ţi-l coboară, pe funii, în groapa de lut?

Oare cunoştinţele tradiţionale
sunt surogate ale adevărului sau erori benefice?
Sau, murind, despărţindu-te da trup nu eşti decât
ologul care, vindecat, singur cârjile şi le aruncă?

COLIZIUNE

Dacă mie mi-ar creşte de doi metri braţul drept
cu care scriu
şi-aş muşca din el, sigur, aş auzi cum urlă potrivnic
"Hau-hau!" animalul din mine.

S-ar deschide atunci nişte canale:
şi urletele singure ar alerga împrejuru-mi
întărâtându-se unul pe altul, dinţii lor
manifestându-şi solidaritatea cu afacerea sângelui.

Dar dacă animalul acesta ar vorbi cu adevărat
şi ar încerca să se înţeleagă cu cei din jur
mai e sigur că cineva l-ar pricepe?

Sau infirmitatea asta ar lăsa în urmă
dâre ruşinoase pe care alţii, în pericol,
le-ar lăuda, convinşi, valoarea intrisecă.
Şi toată scofala vieţii, care ne dă carnea înapoi,
s-ar reduce doar la o inovaţie în arta eşecului.

De-aceea, seara, văzduhul, când se uită la mine
prin vizorul uşii să mă vadă
în intimitate cum îmi dezbrac gândurile,
descoperă uimit prin ceaţa de purpură
cum în locul dârelor de carne umană se târăsc nişte
gogeamite metafore umede pe manuscrisele răzvrătite.

PE SĂLBATICE PIEI DE VIȚEI

De câte ori încerc o idee s-o întrupez
într-un țipăt
mă pândeşte arşița devastatoare a cuvintelor
venite de pe``
versantul plin de semne
al labirintului din care abia am scăpat.

Pentru că trebuie mai întâi eu singur
să-mi cercetez pragul otrăvii, eu singur
să văd dacă steaua mea mai e activă
în gura priveliştilor bântuite de furtuni,
dacă pe sălbatice piei de vițel
(pe care m-am descris)
limbii a început să-i picure veninul aşteptat.

VESTITUL ACTOR CARE-L IMITA PE HAMLET

Pe vestitul care-l interpreta pe Hamlet
concetățenii l-au somat să jupuiască piatra morii
şi să-i aducă pielea rigidă în templul cetății
pentru că abia atunci ar începe cu adevărat fapta.

Dar când a revenit la spectacol
în scena respectivă,
în loc să-şi ironizeze mama pentru o vină gravă,
buzele lui mute vorbeau pe tăcute.

Şi, năuc, în fața publicului, şi-a dezbrăcat cămaşa
să-i spele nişte pete pe care le lăsase
la plecare, tatăl mort, în grabă.

Un act de identificare
față de nelegiuitele nuanțe,
de blestemata lor mârşăvie.

JOCUL DE CĂRȚI CU STRĂINELE CHIPURI

I. La Conacul lui Alecu Aslan

Cresc dioptriile în ochelari când mă apropiu
de zidurile dărăpănate ce înconjură
vechiul conac boieresc al lui Alecu Aslan.

Aici s-a zămislit din nou viața mea ca profesor
urmărind forța magnetică a bolovanului lui Sisif:
el e semnul după care mă pot recunoaşte.

Aici drugii de fier țin strâns în dinți, la ferestre,
viziunile să nu-şi piardă părinții,
aici, după pereții unor întâmplări
crezute de mine semnificative
(printre propoziții tunse de curând),
m-a întâmpinat portretul unor ființe
construite din cuvinte nefalsificate,
curățate de firele de tutun care făceau
să miroasă a nicotină principiile.

Aic, prin perdelele islamice, ochi de copii
aduc, pe neaşteptate, păsările lui aprilie
în uriaşul arțar din mijlocul curții cabane să-şi facă,
să-i scobească substanța avutului din creier
cu dălțițe de antracit (negrele plete de zburător).

II. Un destin pierdut

Dar brațul drept iar se întoarce aici
după un destin pierdut în pădurea istoriei
unde sclipesc, în spuza scoarței,
zeci de priviri râvnite de generații de scribi,
ascultând cum prin staule reci de nori
mai trăieşte zăpada cu limbajul delirului.

Gura ei de cristal pentru asta a fost născută
să-mi spună mie că de-aici începe
jocul de cărți cu străinele chipuri
purtând volănaşe, gambete, tuburi de oxigen
să nu leşine în trăsuri madame, madami
din dulcele târg al Ieşilor poposiți la conacul hatmanului,
să umple secolul cu vânători de urşi,
pieile lor păroase să oprească timpul ce va veni.
Zeii să nu mai renunțe la ciorba de potroace,
la baclavale, la iatagane.

III. Încercând limba progresului

Azi priveliştile nu-şi mai pun mănuşile
la pălăria de pai, nici papionul la gât.
Iar eu nici în vis nu-mi mai pot bea cafeaua

cu funcționarul de la Irigații din Alexandria,
bolnav de laringită - ci în cancelarie
cu colegii, fără aure nevindecate.
Pentru că ei n-au fost negustori la târgul de sclavi
să-şi zornăie drahmele de aur prin buzunare.

Doar naturalista Gabi, curioasă,
îmi ia ceaşca din mână, şi smulgând vălul zațului,
citeşte în ea şi dă peste un oraş subacvatic
unde scheletele veacurilor (o armată-n declin)
încearcă limba progresului, într-o scriere antică,
pe tăblițe de gresie s-o reînvie.

RĂZBOIUL CELOR DOUĂ ROZE

I. Ziua cu efect întârziat

Să nu uit că făgăduiala e la modă acum, stau ghemuit
la o masă într-o tavernă şi că dorm mă prefac:
o tavernă numită de prieteni Turnul Londrei.
Pentru că aici s-au mai întâmplat decapitări.
Pentru că aici aezi şi-au mai pierdut inimile.
Pentru că aici chiar eu am primit, într-un plic închis,
însângerata ureche a lui Van Gogh.

Stau la o masă şi mă gândesc că zilele vor ajunge
ieftine ca peştele stricat, că ceva putred
e şi la noi, nu numai în Danemarca. Şi ochii
osă ne iasă din orbite ca nişte aştrii pe cer.

Lame parfumate, lame matinale de brici adie prin preajmă.
Muşterii grăbiți tot vin şi pleacă pe rând.
Muşterii cu nici-o celulă îmbătrânită zac pe duşumele
şi-şi îndeasă cu degetele tremurând arsenicul în gură şi storc
flacăra lumânării până intră în carne cu ceară cu tot.

Obiecte din jur făcute din litargă şi cositor
vor să pară de-argint.
Obiecte din jur făcute din galben metal
vor să pară de aur.

Ca şi cum sofiştii ar îndeplini sarcina înțelepților.
Ca şi cum bacantele ce-l agresau pe Orfeu
ar fi putut s-o înlocuiască pe Euridice.

O sabie de Toledo taie sub masă ziua în două:
partea ei albă îmi suspină în piept,
partea ei neagră e perna de sub capul Muzei
ce zace în tomberonul din centrul oraşului
rănită de ziarele cu dinții de plumb.

“ Ah, zic ele, triumfând: Vivandiera noastră! ”
urmărindu-şi, fericite, Solonii, Robespierii, Marații
gesticulând la televizor cu un deget mănos,
arătându-şi extaziați bretelele din lauri aduse
de la Oracolul de la Delfi, ei înşişi fiindu-şi
trepied de fildeş, zid de apărare în fața norului teribil
ce vine să ne înghită cu haosul lui economic.

O sabie de Toledo ghilotinează ziua cu efect întârziat.
Vedeți? Logica nu-i permite să abdice de la misiune.
Mandatul primit de la alegători
nu-i un sublim sofism ca prăpastia lui Aristide.
În curând vom avea priveliştea unui zbor de cocori
înfrumusețat chiar de voluptosul oțel.

II. Convorbiri elective

Da, muşterii grăbiţi tot vin şi pleacă pe rând
dar nu sunt chiar moţul de pe fruntea Fortunei.
Pureci reformatori sar din părul lor îmbâcsit
vrând să-şi înceapă viaţa lor propriu-zisă
scuturându-mi mie pleoapele.
Văd ei acolo un foc pâlpâind:
o idee galbenă mutându-se de pe un picior pe altul.
Ticluind o faţă nouă cu care să spintec aerul:
un ecran pe care se încheagă o bătălie mai ceva
ca la neguroasa Troie între trup şi pielea sa.

“Scoală-te, mă, strigă destinul înfierbântat la mine,
să bem o cană de rachiu fiert şi să-ţi spun
ce să faci de azi înainte”.
Dar eu rămân ghemuit gândindu-mă la soarele
care naşte viermi într-un câine mort.
Deci soarele cu buzele lui lipicioase sărută
hoitul împuţit, plin de muşte bâzâitoare.
Deci viaţa continuă şi fără contribuţia minţii omeneşti.

De-aceea îi spun sufletului (el e de stirpe divină):
“Tu ia-ţi hamul şi pleacă de-aici, de la baia de aburi
unde conceptele se degradează. Sângele: e fiul cărnii.
El poate cuminte să mai aştepte pândind muşuroaiele
ce se vor ridica în memorie, muşuroaiele acelea
care adăpostesc zorii teribili, cumplita lor violenţă.
Chiar dacă ochii o să ne iasă din orbite
ca nişte aştri pe cer pentru cauza dreaptă:
acest monstru care înghite orice simţire”.

III. Muza din tomberon

Stau ghemuit la o masă în taverna Turnul Londrei
şi că dorm mă prefac.
Ochii de untdelemn sunt felinare atlante
urmărind ghiduşia unei revolte.

De aici pot vedea cum oameni cu funcții importante
ambiționează să respire prin frunte, aşteptând
o reformă să-şi înceapă viața lor propriu-zisă.
Aşa cum troienii, în cetatea lui Priam,
față-n față cu calul de lemn al grecilor
nu sesizau cum din scândurile bine apretate
cădeau, rând pe rând, uriaşe picături de sudoare.

Stau ghemuit la o masă în taverna Turnul Londrei
şi că dorm mă prefac.
Pureci reformatori din părul îmbâcsit al muşteriilor
îmi scutură pleoapele: văd ei acolo Muza părăsită
în tomberonul din centrul oraşului, pâlpâind
printre resturi menajere, moloz, cutii goale de conserve,
cu ochii înfundați în cap, părul încărunțit,
tuşind, scuipând sânge,
ziarele mototolite în dispreț cercetându-i cu lupa

gleznele pline de vânătăi, arsurile de pe tâmple.

(Şi, veți vedea, aceşti pureci care purtau cândva
doar la un picior 99 de ocale de fier, acum plimbați
de muşterii pe străzi, prin blocuri, vor huzuri
auzind voci iritante sub pânze de linoleum:
"Orbii să cânte şi să cerşească la margini de oraş".)

Stau ghemuit la o masă în taverna Turnul Londrei
şi-mi zic că a venit vremea să-mi tai o felie din creier:
"Povara asta de uraniu să stea de prânz soarelui
care-mi spală ridurile de mercur ale minții.
Iar cealaltă jumătate, pentru luna care măsoară
dacă judecata e mai presus de imaginație".

REGULAMENT DE ORDINE INTERIOARĂ

I. Un act de fidelitate

Mă pregătesc pentru sărbătoarea ocrotită
de glasul oracolului. Sibila Delfică e cu mine.

Lângă lampa de pe birou în care arde uleiul de rapiță
mi-am adus pielea de leopard s-o îmbrac,
scutul şi arcul să le lustruiesc
până ce astralul trup se va arăta în acțiune
cu sângele prefăcut în baghete de diamant
să lovească bolovanii voinței, să nu mai tremure
în închisoarea cărnii, nervoasă armură.

Mă pregătesc să semnez un act de fidelitate
față de mine însumi,
să propun un adaos vital, implorând nuanțele.
Cuvântul să cânte în lucruri exact ca o pravilă,
cuvântul care, pe unde trece, ziduri de aur lasă
pentru cei care mai mârâie încă
împrejurul demnității, fără s-o recunoască,
neştiind că nu asişti nepedepsit la naşterea unui zeu.

II. Experiență intermediară

De-aceea uneori de bunăvoie-i întind
gâtul poeziei la eşafod; să văd
cum îi gâlgâie sângele cumsecade,
umbra vijelioasă şi toate întâmplările
rătăcite printre globule.

De-aceea recoltez uneori chiar norii amenințători
ce năvălesc cu tolba lor plină de instincte misterioase:
gata să trăznească emoția publică şi simbolică
din vinul care în multe oale şi ulcele se luptă.

III. Noaptea de 14 spre 15 iunie 1889

Întind uneori de bunăvoie gâtul poeziei la eşafod
gândindu-mă că adevărul îşi pierduse farmecul
într-o rezervă a Sanatoriului “Al. Sutzu” din Bucureşti
în noaptea de 14 spre 15 iunie, anno domini 1889,
când un poet bolnav bătea cu pumnii în uşa de fier, strigând:
“Mi-e rău din tot trupul!”.
Uitând euforia nestăpânită a mijloacelor artistice.

Apoi poetul bolnav a mai băut un pahar cu lapte dulce
(în lapte dulce m-a scăldat şi mama când m-a născut)
şi s-a culcat cuminte pe partea dreaptă:
aşa trecând în lumea de dincolo,
confundând somnul cu apoteoza.

Dar acele cuvinte spuse,
când bătea cu pumnii în uşa de fier,
încă nu şi-au pierdut toate virtuțile.
Încă mai sunt un fior periculos ce ne străbate
nopțile de insomnie când în pereții camerei
se-adună aceiaşi stropi de venin.

De-aceea uneori de bunăvoie mai întind
gâtul poeziei la eşafod:
să nu mai confunde şi ea somnul cu apoteoza,
laptele cu euforia nestăpânită a mijloacelor artistice.

IV. Pictură metafizică

Azi: culeg rozmarinul care-mi este credincios,
actor ce ştie să-mi păstreze taina din lada de zestre.

Şi pe dealurile spălate de ploi, crăpate de soare,
unde nisipurile vesele îşi mai amintesc
ultimele călcături de reptile,
adun convoaiele mulţimii, cu sufletul la gură,
să vadă sărbătoarea ocrotită de glasul oracolului.

În curând: îmi voi lua unealta de scris ca pe-o sabie
încet şi sigur să mi-o împlânt până-n prăsele
în pieptul poleit cu aur de neruşinarea sfântă
a nesfârşitelor nopţi de insomnie şi cântec.

Înalta mea demnitate. Laurii mei umezi!

ÎN SALA DE REANIMARE

După ce profesorul Lucaci m-a fotografiat
sub uriaşul arţar
din curtea conacului boieresc al lui Alecu Aslan,
curios m-am uitat şi eu la dreptunghiularul carton.
Dar până să mă văd bine cum am ieşit în el
m-am trezit în sala de reanimare
a spitalului municipal din Oneşti unde am fost operat.

Memoria nu mă iartă: e din nou subiectul unei lecţii
despre imaginile care mă recuperează, sculptate în carne.
Iar demnitatea: tot băţoasă pe pieptul meu
crucificat cu lănţişoare de gumă,
cu şnururi de plastic, braţele înţepate cu seringi.

În patul de platină mă pot ridica în coate acum:
să privesc vuietul gingaş de semeni tămăduiţi
cum îşi mişcă undele de cositor
în fluctuanta oglindă împrejmuită cu sânge.
Dar pe sub cearceafuri: mă întâmpină îmbietoare
aceeaşi băutură a doamnei Clio
care stârneşte desfrâul dar şi îl stinghereşte.

Un ochi negru de mierlă mi se zbate sub frunte, nervos,
să ajungă în vârful muntelui de turnesol,
acolo unde Muza răbdătoare îşi aranjează, pe rând,

divizioanele de noi urzeli, otravă, fier şi cotropire.
Printre duhori şi pâcle exersându-se în ceața interioară.

Memoria nu mă iartă: e din nou subiectul unei lecții
despre imaginile care mă recuperează, sculptate în carne.
Dar drege ea focul inimii să ardă cât mai mult?
Dă ea detalii clipelor de însănătoşire, gata să se nască?
Mirosul ei de nisip ars este chiar mirosul clepsidrei mele?

Şiretlicul: fie el oricât de mic, ucide în faşă
manifestul violent înainte de-a-l naşte.

II. MELODRAMA REALULUI

(Ed. Timpul, 1995. Ediția a II-a, Ed. Marineasa, 1997)

NATURA MAI DIBACE DEC#T ARTA

I. Ieşind din spital

“Nu sunt un prefăcut din fire dar mă războiesc
chiar şi pentru un pai când e vorba de onoare.
Dar dacă ea îmi scapă de sub control
gândurile nu pot fi numai sânge”.

Aşa cugetam când, după operație, bine dispus
ieşeam pe poarta spitalului municipal din Oneşti
unde legăturile mele cu casa lui Hypocrate
au fost iuți şi agere într-un noian de zile.

Aici fețele mele destul se uitaseră una la alta.
Şi-au scos limba de-un cot la câte-au văzut:
tichii roz de hârtie creponată, pene de struț la pălării,
cape cu albeață-n pupile, capete cu priviri saşii,
capete cu gură de iepure, o încercare cât de cât demnă
de a găsi nimicului o întrebuințare la modă.

II. Mâini străine prin trup

Dumnezeu ne-a dat o față şi noi ne ticluim alta.
Una meşterită de-un croitor şi nu de maica fire:
de-aceea apa curată la nevoie nu se preface în vin.

NATURA MAI DIBACE DEC#T ARTA

I. Ieşind din spital

“Nu sunt un prefăcut din fire dar mă războiesc
chiar şi pentru un pai când e vorba de onoare.
Dar dacă ea îmi scapă de sub control
gândurile nu pot fi numai sânge”.

Aşa cugetam când, după operație, bine dispus
ieşeam pe poarta spitalului municipal din Oneşti
unde legăturile mele cu casa lui Hypocrate
au fost iuți şi agere într-un noian de zile.

Aici fețele mele destul se uitaseră una la alta.
Şi-au scos limba de-un cot la câte-au văzut:
tichii roz de hârtie creponată, pene de struț la pălării,
cape cu albeață-n pupile, capete cu priviri saşii,
capete cu gură de iepure, o încercare cât de cât demnă
de a găsi nimicului o întrebuințare la modă.

II. Mâini străine prin trup

Dumnezeu ne-a dat o față şi noi ne ticluim alta.
Una meşterită de-un croitor şi nu de maica fire:
de-aceea apa curată la nevoie nu se preface în vin.

Dar, mie câte mâini străine mi-au umblat prin trup?
La spital câte mâini străine mi-au întors
izvoarele sângelui, roata norocului în măruntaie?
Şi câte asalturi pentru a-mi dezinfecta imaginația?
Strivind vocile în lanțuri, media unor madone comune,
ca şi cum ai tocmi o victimă să te salute, să te aplaude?

Câte mâini străine mi-au umblat pe acolo
pe unde neghina fura vlaga holdei cu japca,
pe unde o spărtură tăia tuneluri
în prea încercata ființă a poeziei
ca o secreție hormonală ce schimbă mirosul?

Nori răzvrătiți coboară şi acum, pe asfalt,
din biblioteci.

III. Direct din trup acum îmi ies străzile

Vindecat însă trebuia să deschid şi eu ochii:
să văd norişori de gâze, mâţişori de vară,
sâni zmălţuiţi cu miere pentru bărbaţii care
îşi cuibăriseră în ei viespile nopţilor de metal.

Să deschid şi eu ochii, acum
când direct din trup îmi ies străzile.
Şi-n praful memoriei: aceleaşi picioruşe goale, asudate,
strălucesc printre jurămintele de copil.
Jurăminte pe care le-ai şi călcat de cum le-ai rostit.

Vedeţi şi dumneavoastră: eu ştiu cine sunt
dar nu şi ce voi putea deveni.

IV. În căutarea trecutului de dinainte de operație

De la spital mi-am zis: “Hai să merg şi eu la ştrand.
Prin valurile găurite un dialog cu faimă
ar elibera cunoaşterea pierdută printre vechituri,
ar învia harfa florentină din media
mai multor ani îndatorați istoriei proprietății”.

Dar brațele înotând nu se transformă în vâsle de aur
să înlăture dintre cămătari obişnuita obscenitate.

La ştrand puteam şi eu să văd cum iese din apă
câte o vână luminoasă, câte o trâmbă meşteră,
să sap în ea până îmi voi găsi
tot trecutul de ieri, de dinainte de operație.

Apoi să pun mâna pe el şi să-l țin sub cheie
ca să nu mai facă pe caraghiosul decât la el acasă,
borfaşul să nu mai umble slobod după nereide.

Chiar dacă uneori din marmura apelor
mai taie câte o buclă de păr întunecat
şi cu cât dă mai repede din lopeți cu atât
natura se dovedeşte mai dibace decât arta.
Şi în instinctul ei nu mai încape nimic.

Dar fantomele ude leoarcă nu vor duce ele
la bun sfârşit marile acțiuni, fără verificări?

V. Baia de sânge nevinovat

Acum, la ştrand, despic valurile limpezi.
Dar mă scald într-o baie de sânge nevinovat
ca-n Piața Palatului,
ca-n Piața Universității din Bucureşti.

Şi această singurătate e o nouă teroare,
soliditatea aerului terfelită.

Peretele acesta cu gâturi lungi de madone
din care țâşnesc mameloane bombate,
lunete vii, ce se-nfig curioase
în pupile de mâine (vrednice expediții)
au fost pictate cumva de Amedeo Clemente Modigliani?

În furtuni de amoniac pielea are interferențe.

VI. Un suflet de înecat

Un suflet de înecat, primind misiuni josnice,
trage după mine un trup fără viață,
un trup plin de scoici: să mă umilească,
să-mi demonstreze că un simbol nu mă emoționează
oricât ar străluci oasele luptătorilor
dezgropate pe câmpul de bătălie.

O, suflet de înecat, fecior de târfă, îți spun:
“În gardă, porcule, sau îți pun cotletele la frigare!”
Dar el îmi face temenele, surâde.
Dinții, strălucitori: e icoana desăvârşirii.

Din nou liricii perfecți o să aibă cu el
o conversație mai plăcută sub clopotul ăsta de apă
cu sunet spart şi aspru acum,
unde răsar nori de venin din pieptul femeilor şomere:
pământ al celor vii în care s-au sădit atâtea
expresii grosolane de care însă profită din plin.

VII. Frumusețea într-o ediție ieftină

Frumoasă stratagemă a naturii care eşti
mai dibace decât arta în atâtea împrejurări ale vieții,
multă recunoştință aş putea spune că îți datorez,
multă recunoştință.

Pentru că tu mi-ai ventilat creierul,
tu ai tăiat moțul curcanului (faima uzurii),
tu mi-ai făcut o gaură-n buzunar,
o gaură-n frunte.

Tu m-ai făcut să iau aminte: când murele se coc
neclintiți stau rugii şi aspida fuge de mântuire.

Dar descrierile tale, pete de pecingine,
mi se-ntind ca la indigo pe sub piele
jucând rolul unor scutieri în avangardă:
de parcă în quattrocento ți-ai fi ataşat
fiecare madonă de pe fațadele caselor.

VIII. Fapte de absurdă legendă

Sunt aici, la ştrand: ca o barcă ce-nainteazăă
într-o deconspirată baie de sânge nevinovat
ce nu poate fi plătit nici în mărci, nici dolari.

Recunoaşteţi realitatea voi, contribuabili,
voi, mai credibili,
cât încă nu sunteţi o promoţie literară.

Fapte de absurdă legendă, de comedie-a istoriei,
cu răzvrătiri de odinioară, cu plete şi sudori,
întovărăşite de goarnă şi tobă se petrec aici,
în casele vesele-ale vinurilor pline de driade.

Viii şi morţii trăiesc aici în acelaţi timp
deşi nufărul nu se amestecă
niciodată cu nămolul în care creşte.

OGLINDA DE CIANURĂ

Scăpând din spital, aprind felinare pe străzi,
să mă pot privi în umbra de la picioare:
până când îmi voi cumpăra o oglindă de cianură
în care să nu mă văd împodobit cu nestemate aprinse
ca să se holbeze lumea la ele
ca la nişte colaci de salvare.

O oglindă de cianură ca să-mi potrivesc în ea
fapta după cuvânt:
un cerc pe dâra copilăriei în care inocența
nu şi-a întrerupt descântecul din căni de cositor.
Deşi mitologia o ia deodată din loc
printre dolari verzui, prin stearpa evaziune fiscală.

Aprind felinare pe străzi oricâte împuşcături
voi auzi în creier.
Iar tu, suflete, să nu-mi pecetluieşti vorbele
oricât de sălbatice ar fi ele:
pentru că eu vreau să-mi umble mâinile, nu limba,
prin groapa asta putredă a imaginației,
aşa cum spui tu, fir plăpând de iarbă.

VIERMELE C#RCOTAŞ

Viermele ăsta cârcotaş mereu mă contrazice,
jupânul vierme în care hormonii fac tumbe.

De fiecare dată când muşc dintr-un măr
din care curge sânge, dau de el, convins
că istoria îl ocroteşte,
că istoria prin zeama ei roşie
îi înalță vorbele trufaşe la cer.

Dacă îi întorc botul de agată în celula din care
abia a evadat, el bombăne de unul singur:
“Doamne, cât îmi priesc mie spasmele sociale,
excesul de vitamină, ridurile din ochii injectați
ai vremurilor care şi-au ieşit din țâțâni,
ai vremurilor reflectând numai sânge”.

După care adoarme nepăsător peste ingratele imagini.

ÎN APELE GUREŞE ALE ISTORIEI

Tot felul de mesianici licăresc în albiturile din iad,
licăresc gata de harță în apele gureşe ale istoriei:
cea care plănuieşte crime să poată şterpeli un sceptru.

Ei scot din cotloane misterioase siluete ale tradiției
cu animale ghiftuite urlând că sunt prea mulți oameni,
cu vicleanul Eros, comerciant prin barurile Europei,
vânzându-şi săgețile pe dolari.

Amintirile lor: sufrageria unui cap decapitat la Jilava
unde s-au înfruptat din biftecul unor calcule
de neînlăturat,
un comision cât de mic pentru operația unei melodii
cuprinse subit de emoție
când s-a dărâmat zidul Berlinului,
corul de pahare sparte
cuibărit în veninul tratatelor de la Yalta.

Tot felul de mesianici licăresc în albiturile din iad,
licăresc gata de harță în apele gureşe ale istoriei.
Oare să fie asta o boală a secolului?
Şi să se arate atunci când nebunii călăuzesc orbii
şi din stele ne vin porniri ciudate?

Dar în situația asta mai putem gândi la dualitatea lumii?
Mai putem aplana acel conflict dintre vedere şi sânge,
dintre suprafața vorbirii şi timpul lichid
care ni se scurge prin porii inimii:
umbră nesățioasă a unor viziuni?

O MISIUNE DE CARITATE

Mercenarii oraşului vin către noi
cu o misiune de caritate:
să fortifice zidurile lui Akademos unde
atâți pedagogi de şcoală nouă fac teoria
puişorului de găină care a fugit de-acasă
cu găoacea oului pe cap - convinşi fiind
că ne trimit făgăduința de pe muntele măslinilor.

De aceea îndeplinesc repede ce trebuie să facă,
plini de ambiții:
modelând corpuri de ceară în fața unui foc mic.

Şi întâmplările, furişându-se, îşi căsăpesc
stăpânii nechibzuiți când viața lor re-ncarnată
ca o paparudă se zgâieşte la viața lor descarnată.

TRATAT POLEMIC

Dar tu, mercenarule, care scoţi sabia din teacă
să vezi luna prin ea, nu-mi bloca priveliştea:
asta nu-i o pară găurită, o obială
pentru cizmele tale care tropăie prin băltoace,
după pui de salamandre, după un anotimp de sprijin.

Chiar dacă frumuseţea anevoie, printre relicve,
tinde spre seninătate
şi zăbrelele ei sunt acum într-o ediţie ieftină,
chiar dacă eu sunt pentru tine doar: un linge-blide,
un nemernic, un pomanagiu, un milog, un pungaş, o dihanie,
măscăriciul şchiop, musculiţa grasă
pe care-o caută prin iarbă trufaşa furnică.

Ştiu: investiţiile tale fără hazard înrădăcinează
echitatea în cursa progresului şi înscrie
conturi personale în mijlocul unei măşti vii
care are de prânz
un sân felin de panteră, eleganţa verde a mierii.

Ştiu: splina ta mare şi îmbujorată
decis priveşte sucul de cucută cum vine
cu iuţeala argintului viu să faceţi politică împreună,
să formaţi un cuplu temut şi plin de semnificaţii.
Să deturnaţi fonduri şi să puneţi cuvinte ascuţite
în urechea nepotolită a surdului,
onoare să faceţi senatorilor şi deputaţilor în câşlegi,
orcât de afurisite, de penibile ar fi
discursurile lor moştenite.

Mie însă mi-e deajuns să iau aminte: crivățul bate
răsura plânge şi se ține de mână cu nebunia.
Mi-e deajuns că sunt stăpân pe altarele ploii de aur
când la masa de scris îmi flutură un drapel de pirat,
chiar dacă nu-mi mai pun mănuşile iubitei la pălărie
să vadă lumea cu cine mi-am petrecut nopțile.

Aici păianjeni binefăcători ca un scâncet
îşi țes pânza strălucitoare să dea de gustul măreției.

ZILELE MELE CU FICELE LOR FOARTE VERZI

O inimă scobită în marmură roşie
asta să-mi fie istoria proprietății, asta,
chiar dacă pare un produs al uitării
de-acum şi de mâine.

Dar viermişori schizofrenici au şi început
prin inima de marmură roşie micile lor galerii,
micile lor galerii şi micile lor întrebări:
“Bine-bine, dar ucigaşii tăi ce vei face?”

“Vedeți, le-am răspuns, vedeți cu câtă precizie
îmi alcătuiesc eu cele mai fericite părți
din biografie?
Aşa cum odinioară popoarele mării
şi-au pregătit faima trimițând pe valuri,
în avangardă un foc mititel
care plutea într-o scoică sau o coajă de ou”.

CRIMĂ ŞI PEDEAPSĂ

Acum, zeiță, că am venit (după cum mi-ai spus)
în sala asta epileptică de tribunal
cu mirosuri în plină arşiță, că m-am prefăcut
în stană de piatră (blestemul tău!),
piatră scobită băltoaca de amintiri
unde mişună țiparii din tinerețe,
împungând pielea roşie a zilelor faste:
încordează-ți lyra de nicotină şi cântă!

Coboară adrenalina şi cortizonul din mediul steril
şi nu uita că frumusețea trebuie dublată de forță
când vii din puhoiul somnului unde fulgerul loveşte
creanga de nervi pe coridoarele cu nori în vacarm.

Eu sunt caraghiosul tău binecunoscut
care-ți înghite aerul împănat cu făgăduinți.
Dar nu uita: sunt şi furia şi viteza nelămurită
ce crede doar în ceea ce trebuie să creadă,
chiar dacă vorbele tale au făcut să amuțească
înțelepții, aşteptându-şi schimbarea la față.

Nu spinteca prea mult orizontul, zeiță,
cu coapsele tale vlăguite de naşteri.
Pune mai mult miez şi mai puțină ticluială
în cloaca acestor vremuri care şi-au uitat morții:
ei care prefac în leşuri strigătele cocoşilor
să strălucească în biografia vieții de apoi.

Uite, eu, înăbuşit de mari riscuri, nu-mi mai cos

gura cu ace de siguranță sub umbrela semnificațiilor
să smulg ruşinea din dicționare.
Deşi pentru noile contracte comerciale
conştiința scrâşneşte din dinți.

LENTILE DE CONTACT

Când capul meu levitează prin cameră,
pe birou, şerpii verzui din aloe
intră printre literele maşinii de scris,
în burta ei nichelată.
Şi-atunci între mână şi foi
se pregăteşte fluxul şi refluxul magnetic.

Atunci butucii degetelor mi se umflă
şi carnea e în agonie.

Vedeți? De-abia de-aici începe discuția
dintre cuvântul pe care îl gândesc
şi cuvântul pe care îl scriu.
Cuvântul care intră în poem
şi nu mai poate ieşii din el niciodată.

UN PROCES DE DEFĂIMARE

Cât creierul meu mai saltă prin mirişte şi cântă
noutatea alchimică a trupului răscoleşte cu credinţă
printre imagini, printre cioburile ei tăioase:
chibzuind cum să supravegheze, fără ostentaţie,
delicate fragmente de necesităţi omeneşti.

Astfel: creierul îmi păstrează cu bunăcuvinţă tradiţia.
Dar în acelaşi timp cartea mică şi elegantă
iese terfelită din sezonul conceptelor
cu membrii familiei decapitaţi pe butucul însângerat.

Rămâneţi sănătoşi cititori, voi care mai speraţi
într-o reînviere parţială a limbii uitate,
care vreţi ca manuscrisele să nu miroase urât.

FOTOGRAFIE INVERSĂ. REZEMAT DE MINE ÎNSUMI

Pleoapele mi se înfundă cu stuf de baltă,
foşgăind de animalele mici de gheaţă
ce-mi stăteau până acum ascunse în piept
fără să ştiu.

De spun un cuvânt, el se face pasăre de pradă
înfigându-şi pliscul ascuţit în toate părţile
dureroase-ale trupului, obligându-mă să-l înghit,
să-l protejez sub pielea de scut bărbătească.
Să intre ca o sârmă de fosfor în carnea buimacă.

Şi, uite-aşa: prin halca asta de realitate
răzbate un pârâiaş de sânge zglobiu
care se uită la propria moarte ca la o vită străină.

TOT CE E BINE CUMPĂNIT

Tot ce e bine cumpănit e şi afecţiunea
un ochi către celălalt
când lumina lor într-o icoană pătrunde.

Dar când fiecare dintre noi mai exagerăm
cu anarhia simţurilor în crâşma raţiunii
atunci fructiera asta o punem
pe masa plină de superstiţii.

Şi auzim: cum făgăduinţa se rosteşte
asemenea unui plâns de femeie-ntr-o dramă.
De ridicăm cu toţii braţul drept în sus:
el e-al trupului nod gordian,
chiag de energii şi emoţii.

Moartă, moartă, moartă:
aceasta e privirea mea şi nu vă interesează.

RELATARE DESPRE M#INILE CARE M-AU PĂRĂSIT

După ce mâinile mi s-au răzvrătit, părăsindu-mă,
faptele pierdute de memorie ard încet
la un foc mic şi nevrednic:
săltând, behăind, guițând, cotcodăcind.
Privegheate de cotoiul vărgat
ce clefăie cu interes sămânța vremii.

După ce mâinile mi s-au răzvrătit, părăsindu-mă,
trupul nu mai ştie dacă mormântul
e o problemă de istorie, dacă mitologia,
convertind adepți, mai impulsionează
sângele să sară un şanț plin de otravă
în prezența criticilor literari.

Acum spiritul minții şi spiritul inimii
(doi spiriduşi) nimerind în plină bătălie
aruncă în urma mea un cuțit negru
izbind un cuțit de platină:
să poate răzbi până la întâmplările
care mâine îmi vor înveli creierul,
mi-l vor umili, nu-l vor mai recunoaşte.

UN PEISAJ FĂRĂĂ ROȚI AJUTĂTOARE

Cu plugul de aur am arat prin imaginație.
Şi uneori, sub câte o brazdă, am mai semănat
şi câte un pui de demon care, iată, a crescut mare.
Şi să-i fie bine l-am hrănit cu măduvioară
şi cu muşchiuleț de porc la grătar.

Iar acum maimuțoiul ăsta lățos stă boiereşte
la masă cu mine şi se consideră cu un cap mai presus.
Mă provoacă şiret şi râde pe sub mustață:
"Cât nu sare nici unul la bătaie, totul e-n regulă!"

Dar de ce totdeauna doar el trebuie să dea tonul?
De ce rânjeşte la mine şi zice satisfăcut:
"Vezi? Ăştia sunt dinți fericiți!"

De ce bestia îşi bagă nasul peste tot în viața mea
ca şi cum ar fi a lui şi-apoi, ipocrit, se scuză:
"Eu nu-mi fac decât datoria şi nimic mai mult,
imortalizez istoria locală".

Ah, gura lui infamă nu-i o gură tămăduitoare,
nu-i un peisaj în care să intri fără primejdie.
Un zid de mânie stă între noi chiar dacă încă
ne mai prefacem că e doar o uşă prin care comunicăm.

EROAREA CE TRECE DIN CARNE ÎN G#ND

Eu am văzut Sibila Delfică pe trepiedul de fildeş
în camera subterană a templului cum se văita,
învălmăşindu-şi părul roşcat de aburi:
că şi-a încheiat misiunea,
că apa izvorului cel veşnic a secat şi dânsa.

Dar uite-o acum, în plasma evoluției,
ca să-şi păstreze norocul,
ține în săculețe de plumb istoria
cu turma ei de spiriduşi ce toarnă cu mişcări iuți
dintr-o eprubetă într-alta: veninul şi elocvența,
laptele din sânul mamelor şi vlaga bărbătească.

Apoi, împânzind teritoriile cu corturile verzi
pleoscăie cu lăcomie din buzele pudrate:
“Limba între fălci e o prefăcută spaimă,
limba între fălci e un tatuaj al posterității”.

Hai, Apollo, nu mai rătăci după frunze de laur
şi vino s-ajuți această academie-n declin.
Fi gura nevăzută a minții, gura plină de vicleşug
care ne măsoară ființa spirituală, nervii din lucruri,
eroarea ce trece din carne în gând.

PĂCĂTUIND DIN MODESTIE

“Să vorbeşti din ce în ce mai puțin
şi să îngropăm securea războiului”
mi-a zis demonul cu gropile ochilor devastate
văzând judecătorii reci cum mă tot povățuiau,
plimbându-şi maimuța zglobie
prin sălile epileptice din tribunal.
Şi gura lui de păcură nu mai putea
să nască alte cuvinte bătrâne.

“Să vorbeşti din ce în ce mai puțin” mi-a zis
şi rana din gâtlej, fiind de față, uitându-se
la spinii credincioşi cum mă împungeau cu tărie
căutând o altă rană mai veche pe unde
mi-a rămas tinerețea, moldamin în seringă.

Muşețelul şi votca se încăierau şi ele
după peisajele de ieri
(păscute aprig de blestematul pegas)
aplaudând isterice cu o singură mână.

Vezi? Uite aşa ți se lărgeşte universul
pricepându-te puțin la mecanică:
un fel nebun de-a repeta ideile complicate
când sunetele se excită în gura căptuşită cu pâslă.

REALITATEA DIZOLVZTĂ ÎN ANTINATURĂ

Cum vedeți: realitate disciplinată
dar în exces de lichid amniotic, naşte monştri
în tuneluri unde ți-e frică să intri.
Şi, totuşi, ața te trage acolo - deşi
nu ştii în întunericul lor ce se-ntâmplă.

Astfel: la marginea oraşului se înalță
un câmp verde de corturi şi-un câmp negru de forturi
(bineînțeles, blindate). Şi-acolo: surle şi tobe.

În buncăre, vietățile chefuiesc. Iar când luna,
cap tăiat de zeu, se furişează printre ele,
un scurt circuit de gravitație se întâmplă:
şi iute şi încep adversitățile.

Cum vedeți: totdeauna, acest război clandestin
între distrugere şi creație.
De-aceea bucuriile imginației cum vin se şi duc.
Iar în gură: doar funinginea şi ruinele lor.
Şi prin pâcle, duhuri vinete bolborosind
din piei de vipere, gata de isprăvi viclene,
gata să ne vândă oricărui duşman,
gata să-mi ințepe limba de ceară, Doamne,
ca să nu Te mai pot striga în ceasul urgisit.

Numai importanții teoreticeni discută jubilând
despre măreţul anacronism ca despre evoluție.
Zmălțuind cu miere urmările lui pe terasele logicii:
realitatea disciplinată, în exces de lichid amniotic.

Dar corbul alb, deşi cu aripa frântă, zvâc-zvâc:
spre bucuriile imaginației tot vine din viitor.

C#ND NU EŞTI DE PRIN PARTEA LOCULUI

Dar până la urmă s-a dovedit: în acvariul arzător
nu înotau păstrăvii bătăioşi, nici săltărețele broaşte.
Ci doar părul meu, dintr-odată încărunțit,
gingiile însângerate, dinții de cristal tociți
şi ochii sarcastici,
răbdători hamletizând despre viață:
“A fi sau a nu fi ticăloasă!”

Dar până la urmă s-a dovedit: monedele de aur
au fost cheltuite în zadar. Un spectacol ieftin
dat de afurisita antichitate care mai spera
să colecționeze magnifice trofee greceşti.

LAPOVIȚĂ ŞI CIUMĂ

Plăci de antracit în cumpănă ca la-nceputuri,
plăci de antracit, aşa vedeam pereții, şi noi:
zidiți între ei, la o masă a barului Utidava din Oneşti,
cu o energie rece, printre pahare înalte, măsurând
suferința care nu mai avea parte de minuni
în vremea asta tranzitivă de lapoviță şi de ciumă.
Cu limba dolofană zăcută în spirt o măsuram.

Suferința era şi ea o fantomă mică-mititică,
o paparudă croşetată din simboluri istorice,
ce-şi încălțase ciorapii de lemn pentru drum lung
şi se tot ruga de noi, mai bine să-i cântăm ca altădată:
"Țâțica ta, dulce strugur, cum o striveam între dinți,
cândva, când ne curățam de bacterii, de chiriaşi, de părinți..."
Şi aveam gânduri curate prin zona de evacuare a pedagogiei.

Plăci de antracit în cumpănă ca la-nceputuri,
plăci de antracit, aşa vedeam pereții, şi noi:
zidiți între ei,
noaptea întreagă aşteptând al zorilor strămoş.
Dar puntea e greu de trecut, până la el,
după ce ai băut. Şi unde
mai poți dezvălui ceea ce şiretenia astăzi ascunde?

Oh, şi vremea asta de lapoviță şi de ciumă
care viscoleşte afară, nu prea ştie de glumă.

NOAPTEA DE DECEMBRIE

I. Schiță de interior

Era o noapte de decembrie. Cucii din pendule
cântau răguşit prin toate casele de trei ori
pentru ora de piatră vânătă, ora lui Petru.
Iar afară ninsoarea încremenise pe acoperişe.

Dar eu în sala de dans a hotelului Trotuş din Oneşti
am văzut mici nebunii ale iernii: retrasă-n ea însăşi
după nebănuite frumuseți ca o punctuală zăpadă
adusă-ntr-un cearceaf mototolit de un soare zglobiu.
Să mai pot da cu tifla spiritului gras şi burtos
ce se vrea stăpân peste toate.

Iar la masa mea, hărțuită de vinuri negre şi votci,
un peregrin prăfuit, un mag roşcovan,
se certa indignat cu propria barbă.

Şi-mprejur, într-o aburoasă devălmăşie:
capete de bărbați prinse în bolduri
de umeri grațioşi cu sâni,
capete de femei, prinse de grumaji vânjoşi,
şiroind de sudoare.
Şi brațe ca nişte fulare voioase,
înlănțuite pe-o muzică plină de sine.
Şi tocuri subțiri de pantofi,
săltând pe parchet: o matinală văpaie.

II. Convorbiri simbolice

Acum, ocupat e fitilul cu flacăra lui
din candelă acasă, la mama, unde sub icoană
se sparg fantasme, spionate de heruvimi, lăsând în urmă
o senzaţie solemnă de mister gânditor.

Ocupat sunt şi eu cu peregrinul roşcovan
la masa hărţuită de vinuri şi votci,
care, poticnit în mici frustrări, îi spune
propriei bărbi, cu o durere disimulată:
“Dacă alt înţelept ţi-a dat un sfat mai bun,
dă-mi-l pe-al meu înapoi”.

Dar barba, chicotind, se mută mai la dreapta
pe-un obraz mai imberb, de parcă semeaţă
ar fi intrat în iureşul revoluţiei,
de parcă ar fi ajuns aici
într-un teren blindat, direct din Rusia.

Şi peregrinul roşcovan, simţindu-se dat deoparte,
îşi consultă nervii ceremonioşi ca un lepros
dezbrăcat deodată, gol, în faţa mulţimii.

III. Murmurul ambițiilor

Da, asta am reținut din aburoasa sală de dans
a hotelului Trotuş din Oneşti.

Şi acum nici nu mai ştiu dacă noi
suntem o valoare eternă şi lentă
sau un simplu marş în mintea universului
care şi-a rupt puntea iar noi am căzut
nepregătiți în miezul unei taine.
Bătând cu pumnii, furioşi, în propriile gratii.

Hai, inimă, sus capul, tu cea de stirpe divină!
Lasă ruşinea simandicoaselor domnişoare,
melodiilor minore, chiar dacă cineva
păcăleşte slava când bunătatea
drege molima printre locuitori cum ar plămădi zei.

NATURA ECHIVOCĂ A NATURII

Lentile din sânge visează la lentile din spirit.
Ce-s mâinile acestea? La ce să le mai foloseşti
când peste focul faptei vorba de gheață suflă?

Curând lumea nu va mai fi decât un imens
crâng portocaliu clătinat
de-un crivăț magnetic venit din galactice landuri:
să ne aducă pelerini misterioşi,
să ne hrănească adversitatea,
după ce şi-au spionat mitologia din natala urbe.

Ocii îmi cresc de pe-acum grozav sub frunte,
devenind un singur cap, un singur trup.
Devenind un ochi uriaş, o stafie care îşi caută
cu înverşunare tatăl, deşertându-mi
tot rachiul teluric din sticla metalică
atunci când vreau să mă-ntremez.

Uite: în echinoxul de primăvară, coroana lunii,
albăstrindu-se, îmi absoarbe capul.
Coroana de fosfor a soarelui îmi absoarbe trupul.

Planeta e doar o pajişte plină de îndoieli,
o pajişte-n haos care începe
să iasă la iveală în univers ca fumul pe horn,

o pajişte care mă latră iar eu o mângâi pe bot,
cât carnea mea mai are costişe roditoare, principii.
Bunătatea şi mila cu mine. Bunătatea şi mila!

ACELAŞI SC#NCET UTIL

Totul s-a întâmplat atât de repede
când am auzit în noapte de Crăciun
că mă strigă cei trei magi.

în copilărie aş fi văzut totul atât de limpede:
pentru că totdeauna sub plocadul de lână țigaie
ascundeam o lunetă vie cât scândura patului.

Acum; mi-am pierdut cuvintele moi ca blana de miel.
Mirosul în nări: ca frunzele de lămâi s-au uscat.

Doar manevrele sângelui, în nervii astrali,
au luat amploare iar în icoane
acelaşi scâncet util se aude.
Scâncetul ce ne menține şi azi în echilibrul materiei.

VISUL UNEI NOPȚI DE IARNĂ

Deşi e Crăciunul ninsoarea nu-mi mai îmbracă oraşul.
Doar în pomul meu împodobit se mai văd
ochii ei albi de nebună - în pomul de pe birou
unde maşina de scris zice fericită:
“Ai plecat ca să te întorci!”. Şi din sânii ei mici
răsar deodată trei oameni luminoşi de zăpadă.

Streaşinile caselor îmi sunt înfipte direct în inimă.
Fumul înecăcios de tămâie din hornuri ca talaşul
s-a împachetat pe şițele negre de atâta plâns:
şi eu trebuie să-l răzui, să-l duc pe brațe
până în peştera unde s-a născut pruncul sfânt.

N-am voie să greşesc în această expediție fiziologică:
aburi groşi cât troienele sunt cuvintele
aşternând drumuri în transă pe văi sălbatice
unde instinctele se spală pe față.
Şi fiecare han geografic
e o impresie a naturii exterioare:
natură ce dă semne că vrea să mă transforme.

TABLOURI DINTR-O VIAȚĂ REGĂSITĂ

Ies din spuma murdară a întunecatelor diguri
capete de înecați şi pe fiecare obraz sticlos
e scrijelat chiar chinul meu.
Cu ochi lucioşi, îndreptați cu credință spre cer.

Oare sunt tablouri dintr-o viață regăsită?
Ulei, sare şi tămâie turnați peste ele.
Acum, cât n-aveți gura plină de lintițe şi alge,
cât rafturile de biblioteci din spuma murdară
deşartă tot vinul gros care li s-a întărit între file.

Eu n-am decât să mă exersez în ceața interioră:
haosul mă exprimă, el îmi pregăteşte mişcarea reflexivă.
El îmi umflă tâmpla învinețită după care
trecătorii mă identifică şi-mi aduc viața
la granița limbii: petrecere vinovată
pentru renaşterea unor noi viziuni, fără epidemii.

III. GURA MEA E UN ORAŞ VIITOR

(Volum inedit, 1998)

PRELUDIU CU NECUNOSCUTA

I. Necunoscuta mă cercetează

Ea îmi întinde paharul cu vin ca să-l beau,
cum îmi întinde sânii să le muşc sfârcul
(ca să le măsor din nou vâltoarea încinsă).
Îmi întinde paharul cu vin galben de toamnă
şi eu văd în el aceeaşi luptă a lui Iacob cu îngerul.

Lucru explicabil: principiile sunt mereu
stăpânite de materie, atât pot să spun
în această chestiune - cât ochii ei intră
în vederea mea ca un urlet de câine.

După ce voi mai chibzui, am să văd ce voi face
(dacă nu-mi voi pierde de-a binelea minţile).
Gândul dă totdeauna putere inimii, o însănătoşeşte,
salvând trupul, acest animal zgomotos.

II. Necunoscuta se destăinuie

Ea văzând că ezit să beau dintr-odată
ridică praful terorist la cer.
Cu lanțurile zorilor îmi leagă cuvintele,
îmi toarnă vinul pe față, pe mâini, şi îmi zice:
“Eu sunt mărturia că gura ta e un oraş viitor.
Uite, chiar eu vin din acest oraş viitor
cu blocuri ce-nghit străzi, colivii şi acvarii,
crânguri în metamorfoză, incoerență şi hazard,
cu grădină publică, iazul din ea e un suflu magnetic
cu vârsta înaintată a celor săraci cu duhul
ca-n epilogul unei crime”.

Ah, ce minciună, ce minciună, să n-o credeți!
Uite-aşa o trişează pe mama, mereu căutând
să-mi dea alt chip, să fac față cheltuielilor
pricinuite de o nouă horegie.
Uite-aşa o face pe mama să se uite
plină de ură la tata:
zicând c-ar vrea să mă ia la el în cavou.

Dar eu ştiu bine că niciodată
nu voi putea să mai am ceea ce am pierdut.

REALITATEA ATRASĂ DE PROPRIA-I PUTERE

Acum, că necunoscuta nu mai lângă mine,
pot să vă spun:
prin ani forța vinului nu i-a stânjenit cu nimic
gurii mele lucrarea.
Şi azi mai pot să-i dezgrop vestigiile antice:
vestalele în togi de coriandru,
scheletele monetăriilor, paznici de la temple.

Totdeauna ea şi-a câştigat existența în căptuşeala
de fier a unui titlu bărbătesc, lipsit de trufie.

Atrasă de propria-i putere ea e fermentul
unei lumi ce se naşte.
Iar cele părăsite stau cu ochii ațintiți pe cele rămase:
aducând din insula Patmos un ciclon de mirosuri grăbite.

POLITICA SCRISULUI ŞI TRAINICA EI OPOZIȚIE

Când hotarul dintre suflet şi trup
e o petrecere la vedere
(ca o sminteală bahică-n crâşmă):
între fălci ne cresc iar gropile de cristal
cu păcatele părinților reînviate.

Iar viitorologii stau urechile ciulite:
o largă mişcare, compensatoare.
Să afle şi ei de ce eroii şi-au pierdut gloria
şi înțelepții, urmaşii.
Şi cum pleoapele-ți cad când te învingi pe tine.

Acesta e accesul spre căile din vechi dinastii:
cum desăvârşirea nu ți-o poți imagina
fără contrariul ei inform.

Dar istoria literaturii ne sustrage
acestor noi deprinderi
până când politica scrisului va avea şi ea
o trainică opoziție.

ŞCOALA DE POEZIE

De-atâta amar de vreme m-am zbătut şi eu să ajung
lângă gura acestei peşteri ce vibrează de muzici înalte.
Am străbătut neguroase păduri de hăţişuri virgine
cu tubulara mea lanternă ruginită, având un bec
cât un ochi de melc - o lumină cioară.

Şi acum, iată, aici: nişte moşnegi scârboşi
împletesc din bărbile lo seculare de sârmă
un fel de garduri nenorocite la intrare,
rânduri-rânduri, să nu intre nimeni.
“Ziduri pentru barbari” zic ei cu emfază.

He, he, şi tocmai eu să fiu cariul tenace,
cariul profetic care să le roadă,
încercând să răzbat dincolo, gâfâind,
precum creştetul unui naufragiat ce vrea
să iasă la suprafaţă dintre valurile întunecate?

CUM ÎŞI PROTEJEAZĂ POEZIA ABIA NĂSCUTA MEMORIE

Când pe acoperişul spitalului municipal
muzele îşi fac de cap, destrăbălându-se,
storcându-şi sânii în gura adolescenților,
bineînțeles, intimitatea urbei prosperă.

Când muzele aruncă în noi cu amfore de vin negru,
strigând: “Să alungăm scribii din cetate,
apoi să facem o sfeştanie”,
bineînțeles, intimitatea urbei prosperă.

După care, ne cioplim şi noi din inimă
câte iapă năzdrăvană ca o locomotivă electrică
pentru astfel de vremi,
pe care o călărim ca grindina prin lume,
precum s-a scris testamentul.
Ca, bineînțeles, intimitatea urbei să prospere.

CAVALCADĂ

Cu foc şi-a scris Dumnezeu pe stânci
primele porunci
şi noi alergăm prin pustiu după ele
cu tălpile arse de sodă.

Drumul e lung, dar din când în când
mai dăm peste un pârâu de sânge mort.
Drumul e lung, dar din când în când
mai auzim şi noi zgomotul sorții.

Drumul e lung, dar mai aşteptăm şi noi
ca vizibilul să adere la invizibil,
ca legile să le folosim înainte să se usuce.

O POVESTE JILAVĂ

Ca mâine uriaşe lunete de foc
vor porni simultan din cer şi pământ
să ne sugă eternitățile mărunte:
o poveste jilavă ce-şi disprețuieşte
cu înfumurare judecata.

Până atunci ele sapă-n oglinzi
fântâni reci de arsenic:
în care să ne scăldăm
cu ochii ca două monezi roşii.

De-aceea în somn ne vedem copii mici şi păroşi,
în gură zăvorând limba lungă şi ascuțită
de teamă să nu ni se taie capul cu ea.
Un gest de respect şi nu de grandoare.

VINUL VERDE ÎNTĂR#TĂ BRUSC VREMEA SUB OBLONUL FRUNȚII

Din cupa de aramă sorb liniştit vinul verde.
Ehei, vinul verde întărâtă brusc vremea
sub oblonul frunții şi-i scoate suspinele
zilnic cântărite în fața mulțimii.

Vinul verde e frate cu tufele de sânziene
din pernele de zestre ale fecioarelor
scutite de pocăință ca farmecele să atace
mişcarea obiectelor, nu carcasa lor.

Din cupa de aramă sorb liniştit vinul verde.
Şi ceva tresare în capul meu: o muzică a beznei
atrasă de viciul nerăbdării, un nor îngroşat
în care se-ascund puii batjocoriți ai memoriei,
alungați de-un război fratricid.

Sorb liniştit vinul verde: din lenjeria sa intimă
spiritul ca dintr-un pat de cazarmă să se ridice,
zăngănindu-şi armele pline de sânge.
Să să stea liniştit la masă cu mine
ca doi luptători oneşti
înainte de-a se-nfrunta în crâncena bătălie.

CUM SE C#ŞTIGĂ MOARTEA ŞI EGOISMUL

Nemaiputând să-şi ţină enoriaşii sub ascultare,
profetul i-a lăsat să-i devore prinoasele
aduse în dar zi de zi.
Şi-a părăsit scârbit altarul şi şi-a întins
pânzele lucioase ale luntrei uşoare
dispărând pe valurile întunecatei mări.

"Duhnesc neîndoielnic, şi-a zis, duhnesc necuvincios,
de răzvrătiţii se îndoapă acum lacom, folfăind,
cu buzele bălăbănite şiroind de sângele mieilor".

Cutia milei rămăsese pe masa geluită de cedru,
plină cu hălci de carne rumenă sfârâind:
gura ei deprimată de gheaţă refuzând talanţii,
gura ei deprimată de gheaţă, închisă pe totdeauna.

Aezii mai dădeau câteva file slinoase mai departe
precizând în caiete terfelite poftele ce-şi câştigau
moartea şi egoismul, moartea şi egoismul.
Şi numai setea inimii le mai putea sării într-ajutor.

CUM SE C#ŞTIGĂ MOARTEA ŞI EGOISMUL

Nemaiputând să-şi ţină enoriaşii sub ascultare,
profetul i-a lăsat să-i devore prinoasele
aduse în dar zi de zi.
Şi-a părăsit scârbit altarul şi şi-a întins
pânzele lucioase ale luntrei uşoare
dispărând pe valurile întunecatei mări.

“Duhnesc neîndoielnic, şi-a zis, duhnesc necuvincios,
de răzvrătiţii se îndoapă acum lacom, folfăind,
cu buzele bălăbănite şiroind de sângele mieilor”.

Cutia milei rămăsese pe masa geluită de cedru,
plină cu hălci de carne rumenă sfârâind:
gura ei deprimată de gheaţă refuzând talanţii,
gura ei deprimată de gheaţă, închisă pe totdeauna.

Aezii mai dădeau câteva file slinoase mai departe
precizând în caiete terfelite poftele ce-şi câştigau
moartea şi egoismul, moartea şi egoismul.

DESTĂINUIREA SACERDOTULUI

Perfidă vocație să scriu despre ieşirea
din realitate.
Şi s-o văd pe Mirianida cu mai multe perechi de sâni,
răsturnată peste trupul meu
abia masat cu ulei de măsline.

Şi din pieptul ei s-aud: evenimente de viitor
(ajustate de sutiene blânde ca vinul)
cuvântând chiar într-o limbă sfântă.

Acum eu trebuie să strâng scaunele dimprejur
(în acest timp barbarii pot să-şi zbârnâie arcul)
şi să fac un rug uriaş în această acropolă.

Iar voi, după aceea: n-aveți decât să alergați cu torțe
pe la casele ucigaşilor şi să le luați cu asalt.

UN ASALT AL G#NDURILOR ÎN INIMĂ

Prin vuiete amarnice de vaiete şi tânguiri
ne ducem şi noi, Mirianida, corabia cu mărfuri
către nu ştiu ce ţărm.
Şi nu ne ruşinăm să stăm la pupă cu farfuria
înconjurată de cărţi şi manuscrise,
de himere în exerciţiul funcţiunii.

Şi uite-aşa înaintăm prin ape alcaline,
lovite de acvilon. Şi cu bice de lână
îi atingem pe cei cu gura pecetluită.
Şi muşeţel şi mentă ne răsar
pe la încheieturile pielii,
pe unde clipocesc curajoşi ochişori de aglice.

Suflet al meu, vers adonic, mai departe de tine
ce limbă sacerdotă aşteaptă susurând
între buzele sorţii?

UN PEISAJ SUPĂRAT PE EL ÎNSUŞI

Camera mea, Mirianida, e o groapă de multă vreme
agitată de mânie şi de alte porniri pătimaşe.
De multă vreme în ea am pregătit mulţimea
să ia casele ucigaşilor cu asalt.

Acum doar tu mai vii pe-aici: să-mi aduci
din prundişul dintre gârle câte o moluscă fieroasă
ce se gudură vicleană pe lângă noi, după care
printre crăpăturile pereţilor se strecoară.

Hai şi noi, Mirianida, după ea acum cât se mai poate.
Acum cât
zidarii zorilor mai dorm cu sforăitul lor enorm.
Odată şi odată trebuie să luăm o hotărâre.

Atunci, dincolo de pereţi vom privi în camera mea
(care e o groapă de multă vreme)
enoriaşii stând la masă ca la un prânz din posteritate.
Sorbind ei vin din pocale cu fum de tămâie.
Neştiind că sunt morţi de mult, că sunt fantome
pline de mânie şi alte porniri pătimaşe.
Gata să ia casele ucigaşilor cu asalt.

Pe masă: castroane cu apă verde crescând
din castroane cu apă roşie. În pereţi:
cizmele noastre grele în marş: rap-rap!

DESPRE POEZIE PE UN MAIDAN DE URZICI

Pe un maidan din portul dcunoscut între tufele de urzici
am băut în continuare vinul după cum mi-am propus:
în capul meu corabia verde îşi umfla pânze buimace
spre peştera cu muzici înalte din insula sfântă.

Judecătorul cel gras (de care tata îmi pomenise)
din când în când cu un trident mă pocnea zdravăn în cap.
Eu rezistam stoic: îl mai credeam un înger păzitor.
Guşterii sclipitori de sub brusturi jilavi
gângureau şi ei, aprobându-mă: “Un înger păzitor”.
Şi fumul din orbite gâlgâie prin fântâni.

Mă lăsam lovit cu gândul la soarta celor aleşi,
îngropați în istorie să însuflețească principiile.
Soarele era un deşert galben de lut deasupra mea
(corabia verde plutea cu generația ei liniştită).
“Voi sta şi eu patruzeci de zile, mi-am zis,
pe acest maidan pustiu să-mi limpezesc carnea blestemată”.

Dar judecătorul cel gras şi-a lepădat veşmintele imaculate.
Şi din ele s-a arătat un demon păros, lipsit de entuziasm,
care înainte de-a mă părăsi şi-a încheiat socotelile cu mine:
“Uite, pentru tine am negociat moarte pentru moarte
ca să-ți salvez pânzele corăbiei dar a venit vremea
să-ți scri pe ele numele: jumătate, povara de uraniu,
jumătate, maimuța ghiduşă ce se crede oracol”.

Aşa că am lăsat paharul sfânt printre jigodiile târâtoare
să aştern aceste rânduri moarte pentru voi,

sărmani cititori, care mai credeți în prostia inspirației,
în nenorocita de poezie, prânz pentru abonații din ospiciu.

REALITATEA DIURNĂ PALP#ND REALITATEA PARALELĂ

Am abandonat poezia: acum fericit locuiesc
în podul cu fân al mănăstirii printre lilieci,
aceşti şoricei cu aripi de lână, îmbuibați
de câte cărți sfinte au tot ronțăit.

În burta lor țepoasă: cuvintele din textele sacre
clipocesc, ies, limbi şuierătoare de şerpi,
prin acoperişul metalic ca burghiele sfredelindu-l
Şi eu ascult în taină un limbaj de tăciune,
un limbaj de sânge mort, lipsit de bucurie.

Mă uit la ei, sărmanii: au început să încărunțească.
Dar suntem toți o comunitate, o generație orgolioasă
de cercetători gata să ne facem cu probitate meseria.

Eu: pregătit pentru desăvârşire, stau tolănit
pe trifoiul mărunt, măzăriche galbenă şi ghizdei.
Ei: chițcăie mistic printre colți de vampir,
printre şire de gingii roase, atârnând de grinzi,
ceasornice păroase sub foi de umbrelă.
“Hau-hau” le răspunde şi animalul din mine.

Fii milostiv, Doamne, ne vom coase limbile

să facem din ele un cort trainic,
măcar să protejăm spiritul:
această ceață energică, această tumoare roşcată.
Abia aici pot să-mi dau seama şi eu
cum voi arăta după moarte.

SUCCESIUNE DE PORȚI CĂTRE ORIGINI

I. O veste scandaloasă

Tocmai acum când carnea îmi flutură în zori
disprețuind înăbuşit legile naturii,
când aforismele mi-au făcut bube dulci pe buze,
vine Necunoscuta să-mi spună că gura mea e un oraş viitor:
un lac fără fund, un triunghi al Bermudelor,
pe unde realitatea dispare fără urmă.
Că vine chiar ea din acest oraş viitor în care
un profet e surghiunit printre nisipuri, în zdrențe.

Vine ea să mă-nvrăjbească repede cu cei din familie:
"Că nu mama m-a născut, m-a ajutat doar să cresc.
că fratele şi surorile sunt nişte străini
intrați doar în coaja unui sânge apropiat".
Că lumânarea clarifică totul în jur
numai că pe sine nu se luminează.

Vine ea să-mi spună că lumea în care trăiesc
e un aliaj de indecizii în pasul catastrofei.
Că ochiul lăuntric nu-i vede limbajul disperat
(când şerpii prin ea îşi mai pierd veninul)
sugându-ne eternităţile mărunte până când
în alarma oglinzii imaginile proprii
se vor despărţii la treptele unei alte vieţi.

Vine ea să-mi spună că scăfârliile semenilor
sunt doar glume fragile care atunci
când nu mai pot fi prinse în bolduri de grumaji
repede vor fi luate în palme adecvate
de careva, ca prinţul Hamlet,
să converseze filozofic cu ele.
Numai că el priveşte ziua de mâine
şi se bucură de ea ca troienii fericiţi
că şi-au adus calul de lemn al grecilor în cetate.
Iluzia trebuie scrisă pentru a fi văzută.

II. Lungul drum de sare

Necunoscuta zice că îşi aminteşte lungul drum de sare
(înfăşat în scutece de corăbii, în scutece de dril,
de prin cufere nituite, aduse de hârşiţi negustori)
şi linguşitoare se uită la limba mea (şină de carne)
ca la o zgomotoasă magistrală pe care a venit,
ca la o zgomotoasă magistrală pe care se va-ntoarce,
salvându-se dintre sârmele ginţilor,
de pe tărâmuri sterpe unde vântul îşi freacă
răşina de stânci între care locuiesc fondatori piraţi.

În sandalele de argilă roşie e tot mai bănuitoare:
îmi arată o aripă de pescăruş găsită
printre palmieri pitici, seminţe coapte-n furtună
şi chiar masca morţii pe care-o pierdusem de mult
cu depozitul de sânge al nopţilor de odinioară.

Doamne, dar femeia asta delirează acum, mă confundă
cu substanţa de ne-nfrânt a limbajului, cu slăbiciunea
periodică a unui navigator printre concepte.
E timpul s-o puneţi în cămaşa de forţă,
să-i tundeţi pletele şi-ntr-un ospiciu
cu uşă de fier s-o încartiruiţi, ca să nu rănească
lumea milostivă a lucrurilor pieritoare.
(Plâng corăbierii, în zori, pe schelete de păsări.)

III. Două râuri de lapte

Cum Necunoscuta mi s-a aşezat pe limbă,
contrazicându-mă:
că nu gura demonului ci a mea e un oraş viitor,
şesuri roşcate îi cad de pe umeri
până-i rămâne trupul gol, blând ca vinul
din paharul înalt ce tocmai îl sorbisem deplin.

Din sânii ei, pâlnii de marmură, curg prin pereți
spre un ascuns viitor două râuri de lapte:
unul cu valuri reci, altul cu valuri fierbinți,
de-ai zice că e Scamandrul troian, strălucind prin veacuri.

Râuri născute din nevoi speculative
ca pilitura de fier atrasă de-un magnet uriaş
cu adieri trufaşe, în care ne vedem trupurile duble:
fizice şi astrale, demonice şi serafice.

IV. Povara unei taine

Sângele meu căldicel din sfera inimii
ca la o dreaptă judecată în fața oglinzii din hol
începe, încet-încet, să se nicheleze sub frunte:
strat sintetic, mânjit de suflet, strat sintetic
(aici distilăriile sunt în forță, pot să recunosc).

Dar brusc vine Necunoscuta şi-mi spune cu spaimă:
“Uite, rănile rezistă, rănile nu cad.
Rănile renasc din nou, sunt valută forte
când se scufundă în marile repezişuri din trecut
unde soarta împarte fiecăruia ce i se cuvine”.
Şi migdala sexului îi e reazem şi stil.

Însă sângele căldicel din sfera inimii
emană un vuiet de jertfă cu vederi reci contra
comediantelor simțuri: să nu mai caute intrigate
fulgii găinii în ou, să nu mai încerce
să împletească lâna pe sub mătase.

V. Cum îşi reglează inima avantaje din viitor

Toți ne punem nădejdea în inimile ticăloase
care de-abia şi-au pornit primele bătăi şi ele
şi încep să asude printre păcate publice.
Să apere extazul animal: o mare de care
cu cât te îndepărtezi mai mult
cu atât mai repede te îneci.

(Oh, floricele de porumb
risipite pe scânduri ude, pe scânduri late,
acolo unde legea nu pătrunde
dar nici dragoste nu se poate!)

Nerăbdarea e pretutindeni: nu eşti tu pura specie
ce-şi ascultă oasele crescând când crezi
că întrebarea deocheată ce ți-o pui zi de zi
o să dispară fără urmă în imprimeria instinctelor,
bântuite de fantomele ce încă nu le-ai avut.

(Oh, floricele de porumb
risipite pe scânduri ude, pe scânduri late,
acolo unde legea nu pătrunde
dar nici dragoste nu se poate!)

VI. Schismă între prezent şi posteritate

Rău divin, nu-ți expune tocmai acum armele albe,
acum când în mlădierile gâtului simt o torță aprinsă:
schismă între prezent şi posteritate.
Iar între fălci: gropile de cristal
cu păcatele părinților din nou în forță.

Tocmai acum când în râurile de lapte mii de buze
şuieră prin valuri: “Aruncă-te înot!”.
Şi inima, şoarec mic, se zbate înfricoşată.

Eu aud în briza spumoasă vociferând spirite fugare,
păsări în verigi, corăbieri încercați
(în surtuce de fetru, cu baloturi de mirodenii),
pelerini, saltimbanci: oglinzi pline de spectre.

Hai, salivă sfântă, înalță-n gingii sanctuare
cu zestrea din urna maternă.
Pregăteşte-ți ochii din trup ca să vadă
lanțul întrupărilor succesive cu sudoarea morților,
cu clipa când frica îşi leapădă ființa
şi viața sprijină pofta țărânii.

VII. Realitatea paralelă palpând realitatea diurnă

Cortina pleoapelor trasă: acum voi cuceri
teritorii ce-au stat ascunse sub pânze de păianjeni,
ce vor întoarce-n vârtej lumi ce s-au pierdut,
abstrase-n ochiul de plasmă. Acum: primii paşi.
Ba, nu: primele pulsații reverberând,
succesiune de porți către origini din viitor.

Pe alei de celuloid: imagini în derulare.
Oameni de benzină, în parcul cu obiecte:
nu carcasa, ci energia lor te întâmpină.
Decât lanțul, raza laserului e mai puternică.
Pe trecerea de pietoni: sunetul te înşfacă.

Zidurile camerelor sunt de cristal: dar numai
dacă priveşti din interior în afară
şi opace pentru cei din jurul blocului, curioşi,
lentile cotropindu-se pe sine.

Acum nu mai faci daruri: ci ți le oferă
plămânul astral ce palpită aici.

VIII. Pierderile şi câştigurile

Necunoscuta zice că vine dintr-un oraş viitor,
că gura mea e acest oraş viitor.

Şi scoate din căptuşeala unui concept
un pumn de fructe: de chimion, de coriandru.
Aşa, ca să mă obişnuiesc în convorbire
cu surplusul de miros specific al acestui oraş,
cu zgomotul şi furia înmormântate de ea
la distanțe egale în acel pământ îndepărtat:
ca deasupra lui să poată creşte crinii erotici,
noii crini erotici, schimbați de ea cu precizie.

Ea vrea să vadă dacă judecata e mai presus
decât imaginația atunci
când stau cu capul înfundat în nourii binevoitori,
dacă paginile mele scrise
trăiesc mai grozav decât cele nescrise,
când în galop se ciopârțesc, luptându-se:
iambi, trohei şi dactili.

IX. Un nod în gâtul contemplației

Vrăbiile zgomotoase din balcon ne privesc
fără rușine cum stăm amândoi dezbrăcați
pe cearceafurile mototolite,
cearceafuri slăbite ce s-au legat
tot mai strâns de viața mea:
încărcătură bărbătească a unui sistem estetic propriu.

Cuvintele Necunoscutei cu tălpi de cristal
ocolesc dogma: capăt paralogic, leagăn mitologic.

Limba mea, șină de carne, a adormit obosită.
Dar pe suprafața ei, scrijelată de scoici,
se poate citi: "Gura ta e un oraș viitor".
Oraș în care s-au și înființat fundațiile:
"Inimitabilii" și "Cei care vor muri împreună".

Vrăbiile zgomotoase din balcon ne privesc
fără rușine cum stăm amândoi dezbrăcați
pe recamier (țara amorului crud).
Pe file: o ușoară transpirație, o dulce toropeală.
O repulsie de a fi trezit când descifrezi
globule de aur în pieptul unei zeițe.

Grijile aceste ți le reamintesc, astăzi, eu:
"Slujitorul lui Ares cel crâncen"

Gheorghe Izbăşescu este un poet înzestrat (prospețime, imaginație, idei îndrăznețe).

*** * ***

Publicând volumele de versuri *"Garsoniera 49"* ("Junimea", 1985) şi *"Viața în tablouri"* ("Albatros", 1984), Gh. Izbăşescu s-a dovedit a fi un poet care are o voce personală, este exigent cu propria creație, serios şi inspirat. Debutul relativ târziu față de colegii de generație pledează pentru graba lentă şi greutate pe care o acordă cuvântului, cântărit cu multă grijă.

Marin Sorescu

Autor a numeroase volume, şi-a impus deja un nume, instalându-se, cum afirmă criticul generațiilor tinere de azi, Dan-Silviu Boerescu, "în elita unei generații", pe care o reprezintă cu prisosință (...). Volumul *Melodrama realului* de Gheorghe Izbăşescu este, fără îndoială, unul de referință în peisajul poetic al generației optzeciste, ce se recomandă prin totul ca o lectură bulversantă.

Constantin Cubleşan

Gheorghe Izbăşescu este poate unul dintre ultimii poeți visători ai sfârşitului de secol. Şi spun asta pentru că întreaga sa energie vitală este dedicată creației. Profesor de poezie, unic diriguitor al revistei *"Zburătorul"* şi, în sfârşit, el însuşi poet, Gheorghe Izbăşescu este un spirit deschis,

mereu atent la transformările poeziei (...). El este şi un adevărat luptător, un susținător fervent al generației '80, generație care nu întÎmplător face parte (...). Poezia sa este în căutare zonelor profunde ale ființei (...). Aş spune că mai mult decât un poet al realului Gheorghe Izbăşescu este un poet al materialității (...). *Melodrama realului* poate fi privită ca una dintre cărțile cele mai interesante din ultima vreme. Ea este expresia unei voci poetice puternice şi autentice.

Andrei Bodiu

CUPRINS